

28

SLOVENSKI
ČEBELAR

Glasilo čebelarskega
društva za Slovenijo

1925

Štev. 4

VSEBINA

Izjava	49	Listek: Na gostiji	58
Beseda je meso postala	49	Društvene vesti	58
Kuhanje voska	51	Vesti iz podružnic	59
Šadite akacijo	53	Vprašanja in odgovori	62
Čebele in voda	54	Dopisi	62
Opazovalne postaje	56	Drobiž	64

Nove smernice blagovnega oddelka.

Ožji odbor osrednjega društva je na željo voditelja blagovnega oddelka na seji dne 20. marca t. l. podrobneje razpravljal o blagovnem oddelku in napravil nekatere sklepe za preosnovo tega oddelka.

Vodja oddelka je poročal, da je čul vnovič pritožbo, da se dobi rešetka v ljubljanskih trgovinah z železnino že po 125 do 140 Din, dočim velja rešetka v društvenem blagovnem oddelku 150 do 200 Din.

Da prenehajo take pritožbe enkrat za vselej, je naročil od neke avstrijske tovarne za železo navadno rešetko, kakršno prodajajo po trgovinah z železnino. Taka rešetka bo odslej v blagovnem oddelku poceni na razpolago čebelarjem, ki gledajo na ceno bolj, nego na kakovost blaga.

Vodja je predložil načelstvu dva vzorca rešetke. Prvi kaže rešetko nemškega izdelka, kakršno ima blagovni oddelek običajno v zalogi. Ta rešetka je izdelana po vseh strokovnih pravilih čebelarske tehnike in izvira iz najboljših tovarn za čebelarske potrebščine v Nemčiji. Najvažnejša prednost te rešetke je, da je vsaka odprtina zelo skrbno obrušena, tako da je rešetka brez ostrin. Vzorec te rešetke je močan in tehta za en panj 22 dkg. Drugi vzorec je kupljen pri ljubljanskem trgovcu za železnino. Tehta enako velik samo 14 dkg, je pa mnogo šibkejši in upogibljivejši. Brusa pa ta rešetka sploh videla ni. Lahko si torej prav občutno posnameš kožo, ako potegneš z roko po njej.

Nihče ne more trditi, da bi se pri taki rešetki ne poškodovalo nežno čebelino telesce, ki se mora vsak dan sto in stokrat tako rekoč pretlačiti skozi rešetko. Iz izkušnje vemo, da se ob vodikovi paši panji kar praznijo spričo velike izgube čebel, ki so se poškodovale na vodikovih bodicah. Če že bodeča rastlina uniči toliko čebel, kdo more trditi, da jim ostrine na rešetki ne bi prizadele škode. O tem pač ni dvoma, le da izguba čebel zaradi slabe rešetke ni tako očitna.

Jasno je, da je brušenje rešetke najbolj zamudno delo v tovarnah, ki dajejo iz rok dobro napravljeno in skrbno obrušeno blago. Odprtine same železarne s posebnimi stroji kaj naglo napravijo. Zato je umljivo, da je surovo izdelana, neobrušena rešetka, ki jo prodajajo trgovine z že-

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI
UREJUJE AVGUST BUKOVEC, LJUBLJANA, GRUBERJEVO NABREŽJE 14.

Letnik XXVIII.

— Ljubljana, 1. aprila 1925. —

Številka 4.

Izjava.

Uredništvo ne prevzame za strokovno vsebino člankov nikake odgovornosti. (Glej sklep načelstva, objavljen v tej številki!).

Uredništvo.

Beseda je meso postala!

Stric Matijc.

Čvrsto je nekdo potrkal na vrata. »Naprej!« sem vzkliknil, da so šipe zazvene. Na rahlo in počasi se je nagnila kljuka in vrata so se odprla za ped široko. Pri kljuki se je prikazala roka, v njej pa neka knjiga. Strmel sem v to skrivnostno početje ter buljil v napis na knjigi:

Anton Žnideršič, »Naš panj«...

V sobo je stopil gospod Humek. »Da ne boš mislil, stric Matijc, da se te nisem spomnil, na, tole knjigo sem ti prinesel v dar. Spoštljivo jo vzemi v roke, pa verno jo preglej in preberi, pa napiši svojo sodbo v »Čebelarju«. Z urednikom sem se že domenil, da to delo opraviš ti. Saj veš, urednik ima včasih presneto šilasto pero... pa nočem, da bi morda knjigi rekel kaj preko časti. Boš videl, da je vsa knjiga imenitna. Naši čebelarji jo bodo prav tako veseli, kakor si je ti.«

Gostu sem ponudil stol in začela sva kramljati. Besede so letele navzkriž ka-

kor čebele ob najboljši paši. Sto vprašanj je vrelo iz ust. Kdo bi dal na vsa odgovor? Gospod Humek je navsezadnje nagubančil čelo, mahnil z roko in jezno vzkliknil: »Počakaj no, da ti stvari mirno razložim! Kaj tako siliš vame?« — Pa mi je potem popisal zanimivi postanek knjige, vse težave pri pripravah za tisk in med tiskom, zlasti pa veliko skrb, ki jo je kazal pisatelj za dobro opremo svoje knjige.

Težko smo jo pogrešali. Z njo je zamašena velika vrzel v našem revnem čebelarstvu. Z žalostjo smo opazovali čebelarstvo pri drugih srečnejših narodih in si neprestano želeli, da bi tudi našega čebelarja mogli razveseliti s praktično čebelarstvo knjigo, ki bi mu bila vodnica pri čebelarjenju v A. Ž. panju. Pojavili so se Janezi Krstniki, ki so naznanjali njen prihod, toda naša vera je bila majhna. Povojne razmere na književnem trgu so zadušile vse naše upe.

Sedaj jo imamo! Knjigo sem bral s slastjo kakor čebela ajdo. Berem jo neprestano. Čim bolj se poglobljam v snov, tem bolj postaja zanimiva. V njej je na-

grmadenih toliko res zlatih čebelarških naukov, da smo slovenski čebelarji lahko ponosni na to delo našega rojaka.

Pisatelj se je kar najbolj mogoče izogibal teoretičnega razmotrivanja. Iz svoje obširne tridesetletne prakse nam podaja v tej knjigi vse, kar je poizkušal, preizkušal in izkusil. S plodovi njegovega truda se sedaj lahko okoristi tudi naš čebelar.

Vsa čebelarška vednost je v spisu pregledno zbrana. Z jedrnato, domačo besedo obravnava vso tisto praktično vedo, ki je čebelarju potrebna. Za kratkim, zanimivim uvodom sledi poglavje o Gerstungovi teoriji, nato pa opis A. Ž. panja z njegovimi najnovejšimi izboljšavami vred. Prav posebno pregledno je poglavje o orodju. Opisano je samo najboljše, najpotrebnejše. Pisatelj se je izognil vsej navlaki, ki tako rada obremenjuje čebelarške knjige in zavaja v zmote mlajše čebelarje.

Poglavje o opravljanju raznih del v A. Ž. panju je prav jedrnato; ničesar preveč, ničesar premalo, vsekozi pa samo kleno zrno.

S posebno skrbjo je obdelano poglavje o vzgoji matic. Izredno zanimivo in lepo je poglavje o pobiranju, čiščenju, shranjevanju in prodaji medu.

Najzanimivejše in najboljše je pa poglavje o prevažanju v pašo. Tu je podanih toliko dobrih nasvetov, da morajo zadovoljiti tudi najbolj kritičnega bralca. Poglavje o čebelnjaku podaja marsikako novo misel, ki lahko pripomore, da bomo postavljali dobre, praktične čebelnjake.

Ostali del knjige je posvečen preseljevanju čebel iz kranjčev in pridobivanju točenega medu iz njih ter medu v satju. Tudi ta snov je obdelana tako temeljito in dobro, da bolje biti ne more.

Jezik je ves dober. Posebna pozornost je posvečena pravilnim čebelarškim izrazom in pravilnemu načinu čebelarškega izražanja. Knjiga bo bogat vir za jezikoslovje. So sicer nekatere netočnosti, ki so pa prav brez pomena. Izraz trčalnica (prav trcalnica, trcati, trcan med!) je vstal od

mrtvih. Gospod Žnideršič pravi, da ga rabijo Kraševci; pa ga naj imajo!

Oprema knjige je bogata. Krasi jo nad 100 podob, večinoma izvornih, ena lepša od druge. Kar je novih, so delo našega člana gospoda J. Armiča, šolskega upravitelja v Radečah pri Zidanem mostu, ki je lahko nanje ponosen. Vtihatopile so se majhne neizogibne konstrukcijske napake, ker risar ni imel modelov pred seboj in je slike moral slikati bolj iz spomina. Nekateri klišeji (pod. št. 80, 81, 83, 84, 102) bi bili lahko boljši, ker so bile izvorne podobe prav čiste in dobre.

Tudi tiskarni gre priznanje. Tisk besedila je čist in lep.

Glede cene sem pa mnenja, da je knjiga — skoraj zastonj. Tako bogato opremljeni tiskarski proizvodi stanejo v tujini najmanj 100 Din. Mislim, da je gospod pisatelj (in založnik) pri določitvi cene mislil samo na naše čebelarje, nase pa prav nič.

Mnogo lepih besed mi še sili v pero, pa naj bo za sedaj dovolj. Prav iz srca želim, da bi našla knjiga pot do slehernega naprednega čebelarja. Prepričan sem, da mnogo pripomore k naglejšemu razvoju umnega čebelarstva in pametnega ravnanja s čebelami. Jaz sem sklenil, da jo vzamem s seboj na oni svet in če me bo Janša krepelil zaradi našega čebelarstva, pa mu jo pomolim pod nos.

V knjigi je tudi karikatura treh znanih čebelarjev. Slikar mi je razložil njen pomen. Urednik se drži za glavo in za trebuh, ker je bil obsojen na sedemdesemsedemtisoč globe zaradi tega, ker so njegove čebele lansko jesen v Veliki Loki kar s cekarjem ajdov med brale. Gospod Žnideršič razmetava tistih 150.000 Din čistega dobička, ki ga bo imel od svoje knjige, gospod Humek pa pleše od veselja, da bo prihodnje leto zopet »Čebelarjev« urednik . . . Ti ljubi Bog, kakšne čudne podobe napravljajo dandanes!

Cenjene člane opozarjamo na objavo blagovnega oddelka na drugi strani ovitka!

Kuhanje voska.

Jože Okorn — Ljubljana.

Malo je čebelarjev, ki znajo kuhati lep rumen in čist vosek. Največ čebelarjev je vse premalo pozornih na to delo ali pa se zanje sploh ne zanima. Zato se je produkcija voska, ki je bila že itak majhna, tako zmanjšala, pa še tisto blago, ker ga je, je večinoma slabše vrste. Da je to res, se lahko vsakdo prepriča pri našem blagovnem oddelku, kamor donajajo čebelarji vosek v zameno za satnice. Pa brez zamere!

V Sloveniji pridelamo na leto približno 25.000 kg voska. Ako bi vsi naši čebelarji voščine skrbno zbirali in vosek pravilno kuhali, bi ga prav gotovo pridelali vsaj še enkrat toliko. Žal da ni tako. Dobra polovica voščin gre v izgubo, še preden pridejo v kuho. Precejšnji odstotek jih uničijo molji, drugo pa razmečejo čebelarji nekaj sem, nekaj tja. Pa ne samo to, tudi pri kuhi imamo veliko izgubo. Poglejmo le pravo, ki jo uporabljajo naši čebelarji pri njej. Eden ga kuha v navadnem loncu v vreči, drugi v parnem topilniku, tretji uporablja solčni topilnik, četrti ima sicer dobro stiskalnico, pa ne zna ali pa ga noče očistiti.

Ako kuhamo vosek v loncu, v katerem imamo voščine v vreči, ki jo obtežimo z utežom in jo poleg tega še izžemamo in stiskamo s kakim betom, dobimo iz voščin polovico manj voska, nego bi ga morali dobiti, če bi pravilno kuhali. To velja tudi o parnih topilnikih, ki so še mnogo slabši kakor navaden lonec. Vosek, ki ga dobimo iz parnih topilnikov, je največkrat umazano rumen ali pa sivo zelen. Poznam več vrst topilnikov, ki sem jih sam preizkusil, a na žalost moram priznati, da ni nobeden za rabo, ako hočem skuhati res lep in

čist vosek in voščine dobro izlužiti. Zato proč s topilniki! Parni topilnik je samo nepotrebna draga šara, ki smo jo kupili samo zato, da smo se iznebili denarja in da nam kvari naš voščeni pridelek. Pravilen solčni topilnik je v poletju dober pripomoček za pridobivanje voska, vendar je treba tak vosek pretopiti, tropine pa še enkrat skuhati.

Orodje za prešanje in čiščenje ter vlivanje voska.

Iz voščin dobimo največ voska le tedaj, če uporabljamo stiskalnico, bodisi Rojinovo (izboljšano sadno škarjasto stiskalnico), Jurančičevo, ki je pa priporočljiva le za manjše čebelarske obrate, ali pa sadno stiskalnico, kakršno vidimo na sliki. Ta stiskalnica je izmed vseh najboljša.

Rojinova stiskalnica je prav dobra (glej podobo v »Slov. Čebelarju«, letnik 1923., str. 155). Edino to hišo ima, da se vosek v kadici, ki ima pri dnu pipo, naglo strdi in ga potem ne moremo tako očistiti, kakor če uporabljamo Jurančičevo, odnosno na podobi vidno sadno stiskalnico. Po-

leg te stiskalnice uporabljamo še poseben čistilnik za vosek. Če uporabljam Rojinovo stiskalnico, si pomagam pri čiščenju voska takole. Po končanem stiskanju iztočim iz čebriče za en kotel vode (medice), v čebriček pa takoj nato vlijem kotel vrele čiste vode. Vosek potem raztopim in očistim, ker se kalež usede v najspodnejšo plast voska. Da se vosek naglo ne hladi, pokrijem kadico s pokrovom in jo dobro odenem. Ko se napravi na vosku 1 cm debela skorja, napravim vanjo precejšnjo luknjo in začnem tekoči čisti vosek zajemati. Na ta način skuhami vosek je sicer lep, vendar ni nikdar tako čist kakor tisti, ki ga skuhamo na spodaj opisani Pavlinov način. Vrh tega pri Pavlinovem načinu ni treba pretapljati voska, ker lahko skoro vsega pozajamem, kar pri uporabi Rojinove stiskalnice ni mogoče. Da je to res, se vsakdo lahko prepriča iz naslednjega.

Poleg dobre stiskalnice je treba imeti tudi primerno množino voščin, in sicer najmanj 20—30 kg. Čim več je voščin, tem lepši vosek lahko skuhamo. Mnogo naših čebelarjev prideluje le malo voščin. Zato jim ne kaže, da bi kuhali vosek. Najbolje bi bilo, ako bi se za kuhanje voska zavzela podružnica. To se je ponekod, na primer v Zagorju, prav dobro obneslo. Podružnica bi organizirala skupno kuho voščin svojih članov, poleg tega naj bi pa kupila voščine tudi od drugih čebelarjev, ki niso člani. S tem bi si odprla lep vir dohodkov. Člani bi potem ne tožili, da nimajo razen lista ničesar od organizacije, osrednje društvo bi pa dobilo res lep vosek za satnice, ki bi bile potem brez dvoma tudi lepše barve. Na ta način bi ubili dve muhi na en mah, v korist članom in društvu. Podružnice, zganite se!

Zbiranje in shranjevanje voščin.

V modernem čebelarstvu ni mogoče z uspehom čebelariti brez lepo izdelanega satja. Čezmerna uporaba satnic pa je čebelarstvu tudi lahko v škodo. Čebele morajo v določenem času satje graditi. Poleg

tega pa satje sčasoma počrni in je potem le v sili uporabno. V svojem čebelarstvu uporabljam v medišču največ šestletno, v plodišču pa le triletno satje. To dosežem s tem, da pustim vsako jesen za vsakega plemenjaka za prihodnje leto samo šest, odnosno sedem lepo izdelanih satov, tri stare ali pa slabo izdelane pa skuham. Zavržene sate izrežem iz satnikov in jih zdrobim. Tem voščinam pridenem potem še pokrovce, ki sem jih dobil pri točenju medu, pregradke in druge voščene odpadke.

Ko odkrivam medene sate, denem pokrovce na mrežico pod stojalom za odkrivanje satja. Kakor hitro so pokrovci suhi, jih spravim v položčen kebel. Preden kuham vosek, vlijem na pokrovce nekaj litrov vrele vode (množina vode je odvisna od množine pokrovcev) in vse dobro premešam, da se med raztopi. Nato poberem iz kebela pokrovce, ki plavajo na vrhu in jih stisnem v kepe. Da pa ne gre nič v izgubo, precedim brozgo skozi gosto sito. Voščine ostanejo v situ, sladki vodi pa pridenem še medu, kolikor treba, in jo popitam. Kdor hoče, pa lahko skuha iz te vode medico.

Pri jemanju medu ostržem tudi strop v medišču in satnike, če treba, pa tudi rešetko. Potem stisnem te voščine v kepe. Da nimam pri pomladnem pregledovanju težav, osnažim ob jesenskem pregledovanju vse satnike, rešetko in strop vseh pregradkov. Potem delam brez težav, naglo in varno in ne razburjam in tarem čebel. Poleg tega pa pridobim s tem vsako leto še nekaj kilogramov voska.

Pa tudi sicer skrbno zbiram vse voščene odpadke. Konec meseca marca izrežem kranjičem zad vso prazno trotovino. Iz panjev odstranim tudi vse plesnivo satje; tudi porezanih matičnikov ne zametujem. Sploh se pri zbiranju voščin ravnajmo po pravilu: zrno do zrna pogača, kajti vsak drobec je dragocen.

Voščinam ne smemo dodajati zadela-vine, ker dobi po njej vosek umazanc rumenkastozeleno barvo. Vendar jo vsled

tega ne zametujmo, ampak jo zgnetimo v kepico! Če nam počí kak panj, je najbolje, da zamažemo razpoko z razgřeto zadelavino.

Tekom leta nabrane voščine težko obvarujemo večč. Zato je dobro, da jih stisnemo v trde kepe, ki jih denimo na solnce in razgřete vnovič pregnetimo, da so potem na zunanji strani obdane s tanko voščeno plastjo. Vendar tudi take kepe niso popolnoma varne voščeninoljev. Če jih hočemo obvarovati te nadleže, je najbolje, ako jih denemo v prikladen kebel, v katerem je toliko vode, da pokrije kepe, pokrov jih pa pritiska pod vodo. Voda ohrani voščine ne samo nepokvarjene, ampak jih tudi popolnoma izluži. Iz takih voščin skuhamo potem najlepši vosek.

Zadnji način za shranjevanje voščin je prikladen samo za čebelarje, ki sami kuhajo vosek. V trgovini imajo ceno samo čiste in suhe voščine. Da med voščine ne spadata zalega in drobir, menim, da mi ni treba še posebe omenjati, ker je zlasti drobir varno in toplo pribežališče za razen mrčes.

(Dalje prihodnjič.)

Sadite akacijo!

Avğust Bukovec.

Vsi smo si edini, da imajo čebele pri nas od leta do leta manj paše. Prav malo je krajev, kjer je mogoče čebelariti brez prevažanja. Naši čebelarji vedno bolj tožijo, da so čebele slabe, ker nimajo bere. Kraji, ki so bili pred nekaj desetletji še prav dobri za čebelarstvo, so danes brez čebel, ker ni paše.

Da so se pašne razmere poslabšale, ni nič čudnega. V kostanjvih gozdih poje sekira, lipe nihče noče saditi, ker prepočasí raste, grmičevje sekajo in trebijo, češmin rujejo. Mnogo travnikov so spremenili v njive ali pa jih tako zagnojili, da je bujna trava zadušila vse tiste cvetlice, na katerih imajo čebele dobro bero. Vsaka

ped zemlje je obdelana. Hribovske pašnike izpreminjajo v gozde. Namesto črne ajde sejejo sivo. Češnje izumirajo, skratka: čim več je dobro obdelane zemlje, tem slabši postajajo časi za čebele.

Mi čebelarji pa držimo roke navzkriž, stokamo in modrujemo, ne storimo pa ničesar za izboljšanje paše. Pri drugih narodih so čebelarji že davno spoznali, kako važno je, da izboljšavamo pašo in so tudi mnogo za to storili. Glavno delo so prevzele podružnice, vsaka za svoj okoliš. Čebelarji so se združili na skupno delo in začeli saditi medeče drevje in sejati medeče rastline. Nekatera društva so storila mnogo za izboljšanje paše in so dosegla krasne uspehe.

Tudi naše podružnice naj bi se zganile in posnemale ljubljansko, ki je lansko leto začela zasajati akacijo in vrbak. Če zaopneemo zasajati akacijo, jo moramo v obilnem obsegu. Delo razdelimo lahko na več let, da se izognemo večjim izdatkom naenkrat. Ne mislimo, da bomo pašo izboljšali, če posadimo le nekaj dreves. Na tisoče jih je treba, da se paša rez izdatno izboljša.

Prostora za sajenje je povsod dosti, samo poiskati ga je treba in se domeniti z lastniki zemljišč. Saj ni treba saditi vsega drevja na en kup, ampak tu nekaj, tam nekaj. Če izlepa ne gre, se pa spomnite svetopisemske prilike »O sejalcu in semenu«!

Za naglo izboljšanje paše je akacija najboljša. Državna gozdna drevesnica v Ljubljani vzgoji vsako leto do sto tisoč sadik, ki jih oddaja po 125 Din tisoč. Ali ni to skromna cena?

Za saditev akacije je skoraj povsod dosti sveta na razpolago. V Srbiji sem videl, da so vse meje na travnikih zasajene z akacijo, vse v ravni črti kakor ob vrvici. Seveda jih ne sekajo in trebijo, kakor je pri nas navada. Puste jih, da rastejo in se razrastejo po svoji volji. Taka drevesa niso nikomur v nadležo. Sence ne napravljajo mnogo; les je izvrsten za kolarje.

Na akaciji ima čebela izredno bogato bero. Kadar je vreme za to, nabero čudno mnogo medu, ki je skoraj brez barve in voljnega, finega okusa (ne ščegeta). Na svetovnem trgu ima najvišjo ceno, ker po njem zelo povprašujejo.

Sadikam je treba korenine čvrsto prirezati, da jih laže sadimo. Za lego in zemljo akacija ni izbirična, vendar pa uspeva bolje po prisojnih, zavetnih legah. Starejša drevesa rad sneg polomi, pa se naglo obrastejo. Če akacijo neprestano sekamo zaradi kolcv (za vinograd), se silno razraste. S koreninami divja na vse plati in poganja iz njih nove poganjke. Zato jo uporabljajo za zavarovanje nasipov, strmih bregov itd. Naglo se širi, uničuje mlade gozdne nasade, sili v njive ter postane sčasoma velika nadloga. Posebno daleč sili s koreninami v kremenčasti zemlji (Dolenjska), ki ji ne nudi dovolj živeža.

Omenjam še enkrat, da imajo z akacijo križe le tam, kjer jo neprestano sekajo, sicer je pa prav nedolžna rastlina.

Za sajenje je čas sedaj najboljši. Ne zamudimo ga! Podružnice, naročite sadike takoj!

Čebele in voda.

Fr. D. Jug.

Vsakteremu čebelarju je znano, da čebele poleg medu in obnožine potrebujejo za življenje in razvoj tudi vode. Medu in obnožine nabero poleti za zimo ter imajo oboje lepo spravljen in zadelano v satju. Vode pa ne spravljajo za zalogo, ker voda bi jim satje izpridila, ampak jo morajo donášati za vsakdanjo potrebo sproti. Jeseni, ko neha matica zalegati, in v dobi zimskega počitka čebele ne potrebujejo skoraj nič vode, a zgodaj spomladi, konec januarja in februarja meseca, ko matica zopet leže jajčeca, pa je že potrebujejo v panju za negovanje zalege. Vodo namreč rabijo za napravo hrane iz medu in obnožine, kateri primešajo tekočino. To hrano rabijo za pitanje zalege in mladih

čebel. Ako čebele spomladi ne morejo dobiti potrebne vode, se zalega ne množi in mladih čebel ni v panju. Pa tudi stare čebele, ki se začno pomladi gibati v panju, pa jim zima ne dopušča še, da bi izletale večkrat, trpe žejo, posebno če so prezimile na gostem gozdnem medu. Ako čebele trpe žejo v panju pred prvim spomladanskim trebežem, postanejo nemirne in je nevarno, da dobe grižo.

V mrzli in pozni pomladi žrtvuje mnogo čebel svoje življenje zaradi pomanjkanja vode v panju. Posamezne čebele namreč izletavajo v prirodu iskat vode, ko je še zunaj premrzlo, komaj 4 do 5° toplote. Ako je kmalu ne najdejo, navadno otrpnejo zunaj in jih ni več nazaj. Večkrat se tudi zgodi, da za trenutek posije toplo solnce, čebele se vsipajo iz panja iskat vode, a med tem časom se solnce zopet skrije ali pa potegne mrzla sapa in živalice zunaj otrpnejo, popadajo po tleh ter pomrjo. Spomladi pa, ko v panju ni še dosti naraščaja, je zelo zelo škoda vsake čebele, ki se z iskanjem vode zunaj pogubi.

Da se nepotrebno pogubo čebel prepreči, si čebelar lahko sam pomaga na ta način, da jim dodaja vodo v panj. To je mogoče na razne načine. Najraje jo sprejmejo, ako je nalijemo v kak star, prazen sat, ki ga postavimo v panj kraj gnezda, in jo nekoliko osladimo z medom. Dodati pa ga ne smemo več nego 5%. Oslajeno vodo lahko dodajemo čebelam, ako ni premrzlo, tudi v pitalniku vsaj enkrat ali dvakrat na teden.

Spomladi, ko se že toliko ogreje, da redno izletavajo, tedaj pa nam ni treba več dodajati vode v panj, ker jo odslej lahko dobe zunaj. Najraje nabirajo roso na rastlinah, močo po mokrih tleh in na mokrem lesu. Kadar je pa suho in vetrovno vreme, da zjutraj ni rose, iztikajo za vodo okoli studencev, po lužah in mlakah. Ako pa še teh ni v bližini in čiste vode

sploh dobiti ne morejo, se lotijo celo gnojnice okoli hlevov. Najbolj se pa ogibajo tekoče vode, ki se je boje. Pri rekah, potokih in večjih ribnikih, kjer se voda giblje, ni izlepa videti čebel, da bi jo srkale.

Ako ima čebelar čebelnjak v takem kraju, da ni v bližini nobene vode, mu čebele silno trpe od pomanjkanju vode ob suhem vremenu, kadar ni rose. Ako morajo daleč izletavati ponjo, izgube panji mnogo živali, te pa časa, ki bi ga lahko porabile za nabiranje medu in obnožine.¹ Zato so že od nekdaj napredni čebelarji skrbeli, da so imeli v bližini čebelnjakov tako zvana napajališča.

Tudi jaz sem si priredil takoj iz početka, ko so postavljali čebelnjak, primeren napajalnik. Postavil sem blizu čebelnjaka na posebnem podstavku primerno plitvo kamenito korito, napolnjeno z mahom. Čebelnim potrebam je sicer služila in so jo rade obletavale, a meni ni bila nič kaj všeč, ker se ni dala snažiti. Voda pod mahom se je namreč poletu zgrela in skisala, pa tudi v mahu je večkrat kaka čebela poginila, tako da se mi ta naprava ni zdela nič kaj snažna, pa tudi ne zdrava za čebele. Potem sem napajalnik preuredil. Iz korita sem izmetal ves mah in ga osnažil. Nato sem vdelal v korito primerno desko iz bukovega lesa, tako da leži v koritu v isti višini z robom korita. V

¹ Čebele potrebujejo ob glavnem razvoju, t. j. marca, aprila, maja in junija meseca, mnogo vode. V Gerstungovem čebelarskem listu iz leta 1900 berem, da je njegov urednik g. Mangler opazoval, koliko vode potrebujejo čebelni panji v dobi glavnega razvoja. S poizkušnjo je pričel 10. marca. Napajal je več panjev s 5% z medom oslajeno vodo celih 30 dni. Uspeh je bil ta, da je v 30 dneh porabil najslabši panj 7 litrov, najmočnejši pa 11 litrov vode. Panjem, ki jih je napajal, je mogel zaradi hitrega razvoja naraščaja v panju deset dni poprej nastaviti medišča nego tisti, ki jih ni napajal. Mogoče se nam zdi to malo pretirano, a res je, da potrebujejo čebele spomladi mnogo vode, posebno ob času, ko ne dobe še zunaj nektarja, temveč le suhe obnožine. Med nektarjem je namreč več odstotkov vode, ki prihaja čebelam pri negovanju zalege v pošte.

desko sem navrtal več lukenj, tako da jih je na vsakem dm² četrto. Luknje merijo po 20 mm v premeru. Ko postavim navrtano desko v korito in nalijem vanj vode, nastane ta-le prizor. Voda stoji pri vsaki luknji za 2 mm pod robom, vsa zgornja stran deske pa moli iz nje ter ostane suha, da čebele nanjo lahko varno sedajo in lahko pri luknjah vodo srebajo. Okoli vsake luknje lahko sede štiri do šest čebel. Na desko rade sedajo, ker se čutijo varne. Da je pa v luknjah vedno enoliko vode, sem postavil na sredino deske navadno večjo steklenico, ki drži poldrugi liter. Steklenica stoji na deski z vratom navzdol in sloni v nalašč za to izvrtani luknji sredi deske. Da se steklenica ne prevrne, jo opirajo trije po 20 cm visoki količki, ki so okoli nje v trikotu vdelani v desko. Kolikor čebele iz lukenj vode odpijejo ali je v suši izhlapi, toliko je priteče iz steklenice v korito. Kadar je steklenica prazna, jo je treba zopet napolniti. Navadno zadostuje ena steklenica vode na dan. Te vrste napajalnik ima to prednost, da ga lahko snažimo, ima vedno enoliko množino snažne vode in čebele ga rade obiskujejo, ker je nad vodo deska vedno suha.

Ako bi kdo želel napraviti te vrste napajalnik, bi mu svetoval, naj ga naredi iz kamena ali pa iz betona. Korito mora biti prav plitvo, za nekaj centimetrov globlje, nego je deska debela. Deska mora biti tako narejena, da se ne krivi. Kdor ne zmore takega korita, mu bo služil kak plitev kebel ali izpodreznani sod, samo da mu naredi primerno navrtano desko ali pokrov, na katerem je pritrjena steklenica. Čebele je spomladi na ta napajalnik lahko navaditi. Ko začno izletavati, jim zjutraj nekolikokrat namažem desko odzgoraj z medeno vodo. Medeni duh jih takoj privabi.

Nekaj let so čebele ta moj napajalnik prav s pridom obiskavale, a nato so si te umne živalice same izmislile še enega dru-

gega, ki jim še bolj ugaja nego moj. Na vrtu imamo namreč tudi vodovod. Kakih 50 korakov proč od čebelnjaka je na sončni steni pritrjena pipa, pod njo pa je v poletnem času podstavljen navaden petrolejski sod, v katerega se nateka voda, da se na solncu ogreje in jo porabljamo za zalivanje zelenjadi po vrtu. Slučaj je nanasel, da pipa dalj časa ni dobro zapirala in je voda vedno po malem kapljala v sod. Ko je bil poln, je voda polzela čezenj po lesu do tal. Ko so čebele to opazile, so začele naletavati na sod, da so srkale vodo. Bilo jih je vsak dan več. Ko sem videl, da jim to ugaja, sem v sodu izvrtal pod zgornjim obročem v polkrogu več luknjic, da je voda čezinčez curljala po dogah do tal. Sod sem pa odzgoraj pokrnil s pokrovom, le tam sem pustil odprtino, kjer je iz pipe voda kapljala vanj. Čebele so sod posebno ob suhem vremenu in kadar ni bilo posebne paše kar trumoma oblegale ves dan in srkale vodo po mokrem lesu. Taka voda čebelam ugaja, ker je vedno sveža in segreta ter se na sodu čutijo varne.

Od tedaj priredim vsako leto spomladi oba napajalnika na zgornj opisani način. Čebele imajo tekočo vodo iz soda raje nego stoječo v napajalniku.

Ako bi kdo hotel tak napajalnik napraviti, pa nima vodovoda, si lahko pomaga

na ta način, da postavi na primernem prostoru blizu čebelnjaka na poseben podstavek večjo posodo, ki drži vsaj en kebel vode. Posodo mora tako prirediti, da jo ob suhem vremenu lahko napolni z vodo, ter jo pusti, da kaplja iz nje na kako primerno desko, ki mora biti spodaj podložena, da stoji poševno in da se voda razmaka po lesu.

Pri napajalniku sem večkrat opazoval še neko posebno zanimivost. Kadar je bila namreč dobra paša, na primer ob glavni paši junija meseca na kostanju, lipi in na travnikih ter ob ajdovi, ko so čebele dobile dosti medu v prirodi, ni bilo ves dopoldan nobene čebele k napajalnikom po vodo. To je znamenje, da so dobile med nektarjem toliko vode, kolikor so je potrebovale za tisti dan. Meni je bilo pa to zanesljivo kazalo, kdaj imajo čebele dobro bero. Nasprotno pa, kadar ni bilo posebne paše ali je bilo suho in vetrovno vreme, so se pa že na vse zgodaj in ves dan gnetle okoli napajalnikov. Poleti, kadar je suša ali soparno vreme, in ob hudi vročini, da ni nič paše, pa tudi čebele delavke kaj rade pijejo same zase vodo, da si gase žejo. Zato je dober in praktičen napajalnik pri vsakem čebelnjaku jako važna in neogibno potrebna naprava.

Opazovalne postaje.

Jos. Verbič — Ljubljana.

Februar 1925. 1. Živahnost čebel je bila v tem mesecu taka, kakor je navadno šele marca meseca. Posebno velja to za drugo in zadnjo tretjino. V tem času ni bilo mnogo jasnih dni. Padlo je za dva prsta snega, ki je naglo skopnil. Izvzemši en dan ni zračna toplina padla niti podnevi niti ponoči pod ničlo.

Prve pomladanske cvetlice so se že sredi meseca bujno razcvetale in nudile

čebelam svoje darove. Obnožino so začele čebele donašati v Cezanjevcih 3., v Škofji Loki in Cerknici 4., v Hrastniku 7., v Žužemberku in Sp. Ločnici 10., v Rožnem dolu in pri Sv. Duhu 11., na vseh drugih opazovalnicah pa 15. februarja. V Strugah pri Sv. Lovrencu in v Guštanju donašanje obnožine niso zabeležili.

Mnogi čebelarji so že pregledali panje. Povsod so našli pokrito zalego, ponekod

Mesečni pregled za februar 1925.

K r a j (z morskó višino)	Označba opazovanega panja	P a n j e n a t e ž i						T o p l i n a z r a k a			D n i j e b i l o												
		p r i d o b i l v			z g u b i l v			v m e s e c u č i s t i h d k g		največ pridobil	najvišja	najnižja	srednja mesečna	izletnih	s snegom	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih				
		1.	2.	3.	1.	2.	3.	pridobil	porabil	dkg	dne	C°	C°	zletnih	s snegom	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih				
		mesečni tretjnji dkg																					
Ljubljana (305 m)	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+17	-5	+44	9	8	4	11	11	6	7
Vič pri Ljubljani (298 m)	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Moste pri Ljubljani (298 m)	A.-Ž.	-	-	50	-	-	60	-	-	-	110	-	-	+16	-1	+52	15	11	4	13	8	7	9
Tacen pod Šmarn. goro (314 m)	A.-Ž.	-	-	15	-	-	35	-	-	-	90	-	-	+15	-5	+46	14	6	4	9	3	6	16
Krtina pri Dobu (305 m)	A.-Ž.	-	-	25	-	-	55	-	-	-	105	-	-	+13	-9	+18	18	15	3	13	8	7	5
Škofja Loka (349 m)	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+15	-2	+54	10	8	4	17	4	7	16
Vrhnika (293 m)	A.-Ž.	-	-	30	-	-	40	-	-	-	110	-	-	+15	-5	+46	5	5	3	16	6	6	10
Gor. Logatec (486 m)	Amerikanec	-	-	25	-	-	35	-	-	-	90	-	-	+7	-4	+38	5	10	5	14	5	9	18
Cerknica (460 m)	A.-Ž.	-	-	40	-	-	45	-	-	-	125	-	-	+12	-6	+34	8	6	7	17	2	9	21
Sv. Gregor pri Ortneku (736 m)	A.-Ž.	-	-	44	-	-	50	-	-	-	164	-	-	+12	-5	+26	7	8	4	10	11	8	17
Struge pri Dobropoljah (416 m)	A.-Ž.	-	-	30	-	-	40	-	-	-	115	-	-	+14	-11	+18	7	7	7	19	3	6	19
Žužemberk	A.-Ž.	-	-	30	-	-	15	-	-	-	85	-	-	+16	-4	+49	15	8	6	10	8	10	12
Novo mesto (180 m)	A.-Ž.	-	-	50	-	-	-	-	-	-	70	-	-	+17	-6	+54	15	7	2	15	5	8	9
Rožni dol pri Semiču (376 m)	A.-Ž.	-	-	16	-	-	-	-	-	-	80	-	-	+17	-7	+5	16	5	3	10	13	5	16
Hrastnik (250 m)	Gerstung	-	-	16	-	-	34	-	-	-	80	-	-	+17	-4	+58	13	10	3	12	6	10	15
Orehova vas p. Marib. (270 m)	Gerstung	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Sp. Ložnica pri Žalcu (252 m)	A.-Ž.	-	-	15	-	-	20	-	-	-	50	-	-	+12	-6	+25	8	7	3	11	12	5	18
Sv. Lovrenc na Poh. (442 m)	Sträuli	-	-	50	-	-	60	-	-	-	170	-	-	+18	-2	+71	17	4	5	7	6	15	7
Sv. Duh na Ostr. vrhu (536 m)	Dunajski	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+15	-6	+36	8	6	4	6	17	5	20
Vrže pri Ljutomeru (176 m)	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+14	-5	+53	17	9	2	7	15	6	20
Cezanjovci (182 m)	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+18	-5	+58	16	12	4	8	18	2	21
Guštanj	A.-Ž.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+14	-8	+25	4	7	2	12	7	9	14

tudi mlade čebele. Mrtvic je bilo nenavadno malo. Poraba medu je bila znatna. Nekatere postaje je niso izkazale iz sledečih vzrokov. V Ljubljani je opazovalni panj ropal in prinesel 85 dkg, v Novem mestu je prišel ob matico, bil izropan in izgubil okoli 8 kg, v Škofji Loki je pa stal na pokvarjeni tehtnici.

Čebele so bile povsod zdrave. Pač pa nam iz Hrastnika poročajo, da je imelo v ondotni okolici več čebelarjev zelo škodonosno bolezen, ki jo imenujemo lahko-miselnost. Nad polovico plemenjakov jim je pomrlo vsled lakote. Ali še ne bo konca takemu sramotnemu »čebelarjenju«?

Na gostiji.

Cvetko Golar.

Zacvetela je češnja
na griču zelenem,
prišumi k njej čebela
v nakitu rumenem.

Odpri čašice medne,
ti češnja prebela,
k tebi sem na gostijo
jaz danes dospela.

Solnce me je zbudilo,
poslalo me v svate,
dalo krilo srebrno
in šolničke zlate.

Gostoljubno jo češnja
v svoj hram je pustila,
in iz kelihov polnih
čebelo gostila.

In ovila jo v cvetje
in sladke dišave
in naročala lepe
do sestic pozdrave.

V izobilju, čez mero
sladčic je še bilo,
ali že se čebeli
v njen panj je mudilo.

Vsa omotena steze
V uljnjak ni več znala
in blodila po griču
pijanica je mala.

A smehljala se češnja
na holmcu je gori
in zaklepala hrame
v večerni je zori.

Društvene vesti

2. seja načelstva dne 20. marca t. l.

Navzoči gg.: prošt Kalan, Bukovec, Humek, Mesar, Verbič Ivo, Verbič Josip, Okorn.

G. predsednik je otvoril sejo, pozdravil navzočne in konstatiral sklepčnost. Prebrani zapisnik zadnje seje je bil odobren.

Spored: 1. »Slovenski Čebelar«. List razposilja društvo v 1520 izvodih. Lanske naročnike je še enkrat pozvati, naj plačajo članarino. Za to potrebne tiskovine se nabavijo.

G. urednik je poročal, da za strokovno vsebino posameznih člankov ne more prevzeti

odgovornosti. Za spis vedno odgovarja pisec sam. Za začetne črke se je dovolil izreden kredit v znesku 2000 Din. Za ilustracijo lista je dovoljen mesečni kredit 300 Din.

2. Blagovni oddelek. G. Mesar je poročal o cenah in o blagu v oddelku. Sklepi se objavijo v listu. Glede izdelave satnic se je sklenilo, naj se izdeluje samo prvovrstno blago z uporabo gladkega valjarja. Vosek naj bo temeljito očiščen. Cena v Ljubljano dostavljenemu vosku se je določila na 40 Din.

3. Potovalni pouk. Poleg rednih predavanj in tečajev se prirede v marcu 1, v aprilu pa 2 predavanji, v maju in juniju pa 9 celodnevni tečajev. (Glej objavo v listu!)

4. Slučajnosti. Izmed vzorcev se je izbrala etiketa za steklenice za med. Ker načelstvo še ni dobilo oferte za steklenice, je naprosilo g. Mesarja, da se obrne v tej zadevi na drugo tovarno.

Poročilo čebelarke podružnice v Novem mestu se objavi v »Čebelarju«.

Opazovalna postaja v Vržeju se izpopolni. Seja širšega odbora bo dne 8. aprila ob 10 v Marijanišču. Prošnje za podporo se odložijo za sejo širšega odbora. Okorn, tajnik.

Podružnice, pozor!

Maja in junija meseca priredimo celodnevne tečaje pri naslednjih podružnicah:

10. maja v Kozjem in v Radečah pri Zidanem mostu.

17. maja v Rogaški Slatini in v Horjulu.

21. maja v Ormožu, v Kamniku in v Borovnici.

24. maja v Ljutomeru in v Radovljici.

31. maja v Metliki in v Britofu pri Kranju.

1. junija v Črnomlju.

7. junija v Predgrađu pri Črnomlju in v Medvodah.

14. junija v Škofji Loki in št. Vidu pri Stični.

21. junija v Starem trgu pri Rakeku.

28. junija na Robu pri Vel. Laščah.

29. junija v Dobropoljah.

Vse našete podružnice prosimo, naj takoj sporoče tajništvu kraj in pričetek tečajev. Za vsak tečaj potrebujemo naslednja učila: prazen A.-Ž. panj, pripravo za pritrjevanje satnic in drugo orodje. Če katera podružnica (podružnični član) nima teh učil, naj nam to sporoči. Tečaji bodo pri čebelnjakih, da predavatelj lahko pokaže vsa opravila praktično. Druge podružnice pridejo v septembru na vrsto (tečaji o pripravi za zimo). Podružnice, ki žele imeti predavanje v juliju in avgustu mesecu, naj se takoj javijo.

Predavanja in tečaji. 5. aprila v Velikih Laščah po jutranji maši pri čebelnjaku g. Petriča, ob slabem vremenu v osn. šoli. — 19. aprila v Selcih nad Škofjo Loko celodnevni tečaj. Pričetek ob 10 dopoldne pri čebelnjaku g. Šmida. — 19. aprila na Igju pri Ljubljani predavanje. Čas se določi dogovorno. — 25. aprila v Vodicaх nad Ljubljano celodnevni tečaj. Pričetek ob 10 dopoldne pri čebelnjaku gosp. Jereba. — 26. aprila v Šmartnem pri Litiji celodnevni tečaj. Pričetek po jutranji maši v šoli. — 26. aprila v Kresnicah pri Litiji predavanje. Čas in kraj se določita dogovorno. — 3. maja v Srednjih Gameljnah celodnevni tečaj pri čebelnjaku g. Virka. Začetek

ob 10. uri dopoldne. — 3. maja v Trbovljah celodnevni tečaj v Planinski vasi pri čebelnjaku g. Ahaca. Začetek ob 10. uri dopoldne. — Podružnice, skrbite za obilno in točno udeležbo!

Vesti iz podružnic

Čebelarška podružnica v Dobropoljah je imela svoj redni letni občni zbor dne 1. januarja v Štehovih gostilni na Vidmu. Navzočnih je bilo 10 članov. V odbor so bili izvoljeni: Ivan Erčul iz Podgore za predsednika, Jožef Meglen iz Potiskavca za podpredsednika, Jožef Miklič iz Bruhanje vasi za tajnika in blagajnika, Janez Strnad iz Ceste in Jožef Kajfež za odbornika; za delegata za občni zbor osrednjega društva sta bila soglasno izvoljena Jožef Kajfež, za namestnika pa Jožef Miklič. Sklenili smo, da naj bi se v začetku junija priredil tudi pri nas enodnevni tečaj, in sicer pri g. Antonu Drobniču na Ratikah. Predavalo naj bi se o čebelarstvu v A.-Ž. panju. Po končani volitvi smo sedeli še par ur skupaj in se pogovarjali o čebelarstvu. Posebno nas je zanimalo to, kar nam je g. Kajfež razlagal iz svoje prakse o kuhanju voska, o čebelinih boleznih, o čebelarjenju v A.-Ž. panjih, o amerikancih i. t. d. Da nam podrobneje vse razložil in razkaže, je obljubil, da napravi nekaj predavanj v tekočem letu, za kar mu bomo vsi prav hvaležni. — Jožef Miklič, tajnik.

Občni zbor čebelarke podružnice v Krtini je bil dne 6. januarja t. l., ob 3 popoldne pri Jerinem Jaku na Prevojah. Po pozdravu g. predsednika je podal tajnik in blagajnik svoje poročilo. Podružnica je imela 23 članov. Predavanja in tečaji ni priredila nobenega. Nabavila si je A.-Ž. panj za 11, oziroma 10 okvirov z ločilnima deskama v plodišču in medišču, s katerima se lahko panj poljubno zožuje v plodišču in medišču. Panj je vzorno napravil g. Rudolf Pirc, mizarski mojster v Krtini. — Društvenega premoženja je 582:31 Din. — V odboru so gg.: Janko Rahné, notar na Brdu, predsednik; Martin Urbanjov, posestnik na Rovih, namestnik; Ivan Šmajdek, šolski upravitelj v Krtini, tajnik in blagajnik; Julij Mayer, šolski uprav. v Dobu, njegov namestnik, Viktor Sotenšek, šolski upravitelj na Brdu, Ivan Soklič, trgovec v Založu, Anton Pirnat, posestnik v Tuštajnu, Peter Grčar, pos. sin v Dragomlju, odborniki. Za pregledovalca računov sta bila izvoljena gg. Rudolf Pirc in Ivan Pirnat. Delegata za društveni občni zbor sta gg. Viktor Sotenšek in Ivan Šmajdek; namestnika gg. Mayer in Grad. — Članarino je plačalo 18 članov. — Predavanje bo v začetku maja meseca v Moravčah. — Društvu v Ljubljano se pošljejo naslovi 12 čebelarjev-nečlanov, katerim naj se pošlje na ogled prva številka »Slov. Čebelarja«. — Zanimivo je bilo tajnikovo predavanje: Kako si pomagamo pozimi, da nam od lakote ne umro čebele, ako imajo premalo zimske zaloge. — Tajnik je pojasnil čebelarjenje v A.-Ž. panju podružničnega sistema. Društvu v Ljubljano se pošlje predlog g. Mayerja: Osrednje društvo naj izdaja članom preko podružnice vsako leto nove legitimacije. — Tajnik.

Čebelarška podružnica v Šmarju pri Jelšah je imela redni občni zbor dne 4. januarja t. l. Izvoljen je bil nov odbor, in sicer: za predsednika Mihael Drobne, posestnik v Šmarju; za namestnika Janez

Zupanec, posestnikov sin v Spodnjem Mestinju; za tajnika Franc Bevc, učitelj v Šmarju; odbornika pa Hinko Šumer, šolski nadzornik v Šmarju, in Franc Smole, posestnik v Drvisu. Na zborovanju se je sklenilo, da želi podružnica enodneven tečaj dne 24. maja meseca pri šolskem čebelnjaku v Šmarju; začetek ob devetih dopoldne. Predavalo naj bi se o združevanju rojev in o drugih važnih pravilih.

Občni zbor podružnice v Predgradu je bil dne 4. januarja v prostorih g. Marka Jonkeja v Dolu. Predsedniško poročilo je podal g. Ivan Veis, gozdar v Predgradu. Tajniško in blagajniško poročilo je podal Josip Kapš iz Prelesja. Prebral je okrožnico osrednjega društva z dne 25. novembra 1924. l. ter pojasnil posamezne točke. Med člani se je pojavila nekaka nezadovoljnost zaradi društvenega predavanja, ki ga osrednje društvo naši podružnici že več let obeta, obljube pa ne izpolni. Zaradi tega se je tudi število članov skrčilo na osem. Pri volitvah so bili izvoljeni: za predsednika: Ivan Veis, gozdar v Predgradu; za podpredsednika: Marko Jonke iz Dola; za tajnika in blagajnika: Josip Kapš iz Prelesja; za odbornika: Martin Bižal iz Predgrada, in Josip Štefanec iz Radenc; za delegata pa predsednik Veis. Občni zbor je sklenil, da naj bo tečaj, oziroma predavanje konec maja meseca o prestavljanju in o čebelni paši. Tečaj bo pri čebelnjaku Ivana Veisa v Predgradu. Josip Kapš, tajnik.

Občni zbor čebelarke podružnice za Savinjsko dolino je bil dne 6. januarja meseca v Grižah z običajnim dnevnim sporedom. Udeležba je bila zaradi slabega vremena bolj pičla. Podružnični načelnik in tajnik sta podala kratko poročilo o podružničnem delovanju v preteklem letu, zlasti o skrajno slabi letini, kakršne ne pomnijo niti najstarejši tukajšnji čebelarji. Zaradi tega tudi naše delovanje ni prišlo do onega razmaha kot druga leta in so bili naši čebelarji splošno potrti. Ker naš blagajničar ni še dobil od osrednjega društva deleža od članarine, ni mogel podati pozitivnega blagajniškega poročila za leto 1924; pač pa se je pregledal društveni račun za leto 1923, ki so ga pregledovalci našli v popolnem redu. Pri volitvah je bil kroglasno z vzklikom zopet potrjen stari podružnični odbor. Za delegata je bil izvoljen naš zaslužni čebelarski mojster in predavatelj g. Andrej Pikel iz Spodnje Loznice pri Žalcu. Sprejet je bil predlog, naj osrednje društvo preskrbi vsako leto vsem delegatom polovično voznino po železnici ob priliki občega zbora, kajti podružnice nimajo nič denarja na razpolago za stroške delegatov, ki na lastne stroške pač ne potujejo radi v daljno Ljubljano. Osrednje društvo bi s tem doseglo večjo udeležbo pri občih zborih, ki je bila dosedaj vedno kaj klavrna. Soglasno se je sklenilo, da se osrednje društvo naprosi, naj nam pošlje v začetku maja meseca svojega tajnika g. Jožefa Okorna, da priredi enodneven tečaj. Zlasti naj bi predaval o nalezljivih boleznih čebel. Prosimo zagotovila o tem. Po dovršenem sporedu nam je še poročal g. Pikel o zasilnem pitanju čebel na pomlad, da ne bo preveč mrličev. Kot najbolj praktično pitanje nam je priporočal poleg drugih pitanje s pitalnimi baloni, ki ga pa morejo uporabljati le tisti čebelarji, ki ne prezimujejo čebel v mediščih. Tudi to okolnost je treba uvaževati pri prezimovanju v medišču, kise v zadnjem času tako hvalisa in priporoča.

Ormoška čebelarska podružnica je imela dne 4. januarja 1925. l. svoj redni občni zbor. Po pred-

sednikovem poročilu je društvo izpolnilo svojo dolžnost v preteklem letu. Posamezni praktični čebelarji so pomagali začetnikom dejansko in z nasveti. Zanimanje za to gospodarsko panogo pa ne sme nehati. Dosedanji voditelji prosimo, naj ostanejo še nadalje delavni člani naše podružnice. Predsednikovo in blagajnikovo poročilo je bilo sprejeto. Obči zbor je sklenil, da se meseca maja t. l. priredi enodneven čebelarski tečaj, oziroma predavanje v Ormožu. Ker je v našem društvu Žnidaršičev panj še malo znan, naj si ga podružnica preskrbi. Da si tudi gmotno opomore, naj v tekočem letu priredi tombolo. Pri volitvah je bil izvoljen tale odbor: Ivan Hanželič za predsednika, Peter Rozman za podpredsednika, Matevž Škrinjar za tajnika, Alojzij Glumen za blagajnika, Ferd. Paušner in I. Kosi pa za odbornika.

Ustanovni zbor čebelarke podružnice za Limbuš se je vršil v nedeljo dne 4. januarja 1925. l. v limbuški šoli. V odbor so bili soglasno izvoljeni naslednji gospodje: za načelnika Ivan Šiška iz Bistrice, za odbornike: Bruno Rozband, nadučitelj v Limbušu, Hinko Radej, postajni načelnik na Bistrici, Josip Janžekovič, posestnik v Pekrah, Ivan Rabič, učitelj v Limbušu (obenem tajnik in blagajnik). Za preglednika računov sta izvoljena: Vinko Bregant, posestnik na Bistrici, in Andrej Rac na Pekrah.

Čebelarska podružnica v Račni je imela svoj redni občni zbor dne 6. jan. t. l. Izvoljen je bil stari odbor. Obenem smo imeli predavanje. Gospod Okorn nas je poučil o vzgoji matic pri malem čebelarstvu in o drugih čebelarskih zadevah, za to se mu prav lepo zahvaljujemo.

Čebelarska podružnica za Maribor in okolico je imela redni občni zbor dne 4. januarja 1925. l. Po običajnem pozdravu in drugih formalnostih je prečital predsednik dopis osrednjega društva z dne 25. novembra 1924. l. Potem je prečital tajnik zapisnik lanskega občega zbora ter sta podala poročilo blagajnik in tajnik.

Izvoljeni so za predsednika nadučitelj Antón Brumen, za podpredsednika učitelj Ivan Lukman, za blagajnika posestnik in mizar Alojz Živko, za tajnika učitelj Franjo Rošker, za odbornika pa profesor na vinarski šoli Josip Priol.

Načrt za delovanje v tekočem letu ostane isti kot lani; sestanki pri čebelnjakih z opazovanjem praktičnih opravil in s poučnimi predavanji. Prvi tak sestanek se določi za marec zaradi spomladanskega pregleda po možnosti pri čebelnjaku gospoda Pintarja, če tega ne prepreči neugodno vreme. Prof. Priol opozarja na lanske resolucije, ki se sprejmejo ponovno, pač pa se objavijo v skrajšani obliki, in sicer so te-le:

1. Čebelarska šola za Slovenijo je nujno potrebna. Osrednji odbor naj stori vse mogoče v doseg strokovne šole, ki je velevažna za Slovenijo in tudi za vso državo.

2. Istotako naj osrednji odbor več ne odlaga z ustanovitvijo »Čebelarske zadruge za Slovenijo«.

3. Mariborska oblast naj dobi stalnega z možnega čebelarskega potovalnega učitelja.

Črnomeljska podružnica je imela dne 11. januarja t. l. občni zbor, na katerem je bil izvoljen naslednji odbor: Janko Fugina iz Črnomlja za predsednika, Jože Kastelic iz Črnomlja za tajnika in blagajnika, Jakob Vrščaj iz Otavca in Štefan Štukelj iz Ručetne vasi pa za odbornika. Za delegata za občni zbor je bil določen Jože Kastelic. Sklenilo se je, da se priredi v začetku maja me-

seca enodnevni čebelarški tečaj. Osrednje društvo se prosi, da sporoči, kdaj bi ga mogli prirediti.

Podružnica Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah je imela občni zbor ob povoljni udeležbi. Upati je, da se stari člani zopet vrnejo ter pristopijo tudi nekaj novih. Marsikdo ne pomisli, da je članarina oziroma naročnina za »Čebelarja« enaka ceni dveh litrov vina — pri nas! — drugod enega litra. Kaj ne, strašen izdelek za izpopolnjevanje čebelarške vede? Izvoljen je bil sledeči odbor: J. Čuš, za predsednika, S. Toplak za podpredsednika, L. Schalda za tajnika, J. Tikvič za blagajnika, Fr. Zelenko in L. Horvat za odbornika. Za delegata je bil izbran J. Čuš, za njegovega namestnika L. Schalda.

Občni zbor čebelarške podružnice za Škofjo Loko se je vršil dne 4. januarja t. l. v Škofji Loki. Udeležba je bila zadostna, pogrešali smo še več čebelarjev, posebno mlajših. G. potovalni učitelj Okorn nam je predaval o razvoju čebel v plodišču od prvega pomladanskega trebeža pa do rojenja. Vsi smo z zanimanjem poslušali njegove besede. Upam, da si jih je vsak tudi zapomnil, da jih bo lahko porabil sebi v korist. Lanski odbor je bil potrjen iznova. Zbor je sklenil, da priredi podružnica junija meseca enodnevni tečaj pri čebelnjaku g. Okorna v Pungartu. Vabljeni ste vsi čebelarji, da se ga zanesljivo udeležite.

Čebelarška podružnica v Jarenini je imela dne 11. t. m. redni občni zbor. V odbor so bili izvoljeni zopet stari odborniki iz leta 1924, in sicer: Toplak Valentin za načelnika, Šumenjak Franc za podnačelnika, Črnko Just za tajnika in blagajnika, Fliiser Simon in Kovačič Josip pa za odbornika. Za delegata za občni zbor je bil izvoljen Kovačič Jos. Podružnica prosi osrednje društvo, da bi izposlovalo govornika za predavanje. Predaval bi dopoldne teorijo, popoldne pa praktično razkazoval pri enem izmed naših čebelarjev. Čas za predavanje naj določi društvo samo. Tečaj naj bi bil v dobi od 15. apr. do 10. jun. kakšno nedeljo ali kak praznik. Snov predavanja prepuščamo govorniku. Lokal za sestanek je v prostoru jareninske šole. — Društveni člani imajo skupno 149 panjev, nečlani v okolju pa 50.

Čebelarška podružnica na Krki je imela redni občni zbor dne 6. januarja t. l. na Vidmu. Izvoljen je bil stari odbor, in sicer: Franc Hočevnar za predsednika, Alojzij Globokar za podpredsednika, Ivan Podržaj in Josip Bradač pa za odbornika. Za delegata je bil izvoljen Alojzij Globokar, za njegovega namestnika pa Ivan Podržaj. — Glede potovalnega pouka je zbor sklenil, da priredi naša podružnica enodnevni tečaj na dan 1. junija, to je na binokošni ponedeljek pri čebelnjaku Alojzija Globokarja v Velikih Lesah h. št. 17. Tečaj naj bi vodil g. prof. Verbič iz Ljubljane. — Dobro bi bilo, da bi ustanovili tudi za naš okoliš opazovalno postajo. — Hočevnar, predsednik.

Čebelarška podružnica za Celje in okolico je imela občni zbor dne 7. decembra 1924. l. Navzočnih je bilo 16 članov. Predsednik je pozdravil zborovalce in se jim zahvalil za udeležbo. Po poročilu tajnikovem je zbog spomladne katastrofe pri večini čebelarjev in zaradi skrajno slabe letine podružnično delovanje popolnoma zamrlo in se strnilo samo na pobiranje članarine. Po poročilu blagajnikovem šteje podružnica 32 članov in ima v gotovini 262 Din 79 n in nekaj inventarja. Izvoljen je bil dosedanji odbor: Jos. Kosi za predsed-

nika in tajnika, Miloš Levstik za podpredsednika, Anton Mirnik za tajnika, Martin Rebov, Slavko Rajč in Martin Perc pa za odbornike. Za računsko preglednika sta bila izvoljena Martin Komparšek in A. Močan, za delegata pa M. Perc in J. Kosi. — Pri slučajnostih je zbor sklenil, naj se vrši predavanje konec majnika meseca ali v začetku junija meseca na vrtu J. Kosija, in sicer o zabranjevanju rojenja, narejanju rojev in obnovitvi matic.

Čebelarška podružnica v Radovljici je imela redni občni zbor dne 4. januarja t. l. Udeležilo se ga je 14 članov. Predsednik g. Ivan Bulovec jih je pozdravil ter konstatiral sklepčnost. Spominjal se je tudi umrlega zvestega člana g. Ant. Paplerja. Tajnik g. Josip Pleničar je prečital zapisnik zadnjega občnege zbor, ki se je brez ugovora odobrila. Z zahvalo je zbor vzel na znanje odborovo poročilo o delovanju podružnice. Podružnica je šla v preteklem letu 24 članov. Blagajnikovo poročilo izkazuje dohodkov 137:50 Din, brez stroškov. Račune sta pregledala Fr. Resman in Janez Varl ter jih našla v redu. Odboru je zbor soglasno izrekel razrešnico. V odbor so bili soglasno izvoljeni: za predsednika Ivan Bulovec, trgovec v Radovljici; za podpredsednika Josip Kleindienst, posestnik na Gorici; za tajnika in blagajnika Fr. Resman, hranilišni ravnatelj v Radovljici; za odbornike Franc Resman, posestnik na Gorici; Jože Jeglič, posestnik v Begunjah; Jožef Šolar, posestnik v Rovtah; Ivan Varl, posestnik v Kamni gorici, in Ivan Šemerl, nadučitelj v Lescah. Za delegata za glavno skupščino sta izvoljena Franc Pogačnik in Jožef Kleindienst. — Po predlogu Fr. Resmana je zbor sklenil, da zaprosi osrednje društvo, naj bi priredilo enodnevni tečaj dne 3. maja pri čebelnjaku člana Josipa Kleindiensta na Gorici. Predlog Ivana Šemerla, da bi podružnica oskrbela cenen sladkor za svoje člane direktno iz tovarne, je zbor vpošteval v toliko, da je podružničnemu tajniku naročil, naj dobi potrebnih podatkov, ki bi bili za podlago odboru pri sklepanju o eventualni nabavi.

Čebelarška podružnica v Radečah pri Zidanem mostu. Na ustanovnem občnem zboru dne 26. januarja t. l. je bil izvoljen tale odbor: za predsednika Fr. Laharnar, posestnik v Radečah; za njegovega namestnika Angel Munih, posestnik in trgovec v Vrhovem pri Radečah; za tajnika Josip Armič, šolski upravitelj v Radečah, za blagajnika pa Ant. Novak, posestnik na Njivicah pri Radečah. — Za delegata za društveni občni zbor je izvoljen društveni tajnik Jos. Armič, za njegovega namestnika pa A. Munih.

Sv. Peter pri Mariboru. Naša čebelarška podružnica je imela 11. t. m. občni zbor, katerega so se udeležili z veseljem vsi čebelarji. Ni nas mnogo, lahko bi nas bilo več. Nekateri pravijo, da je »Čebelar« predrag, nekateri pa, da je list preenostranski. Naj bo kakor hoče, to je poglavje zase. Nekateri nezadovoljneži imajo pa vendar prav in to onemogočuje uspešno agitacijo. V tukajšnji okolici imamo većinoma dunajske panje. Prav dobro uspevajo, zato se tudi zelo širijo. Kdor je imel Albertijev sistem, ga je opustil. Soglasno je bil izvoljen stari odbor. Glede potovalnega pouka se je izrazila želja, da se naša podružnica udeleži tečaja, ki ga bo imela kaka sosedna podružnica. Novemu g. uredniku pošiljamo iskren pozdrav z željo, da bi imel mnogo uspeha in razumevanja pri svojih bralcih. Tajnik.

—Vprašanja in odgovori—

Popravek. V zadnjem »Čebelarju« je napravil tiskarski škrat grdo napako. Prvi stavek v drugem odgovoru se glasi pravilno: »Malina prav dobro medi.« — Stavec je pač pozabil škratu prisloniti klofuto, ko mu je brskal po stavku...

Vprašanje. Na čebelarški razstavi v Ljubljani sem videl Trinkovo navpično točilo. V njem se sati vrte navpično; med teče z obeh strani sata hkrati. Prosim, pojasnite mi, kako se je to točilo obneslo. Ali mi priporočate nabavo takega stroja? Čudno se mi zdi, ker ni še nikdar »Čebelar« o tem sistemu poročal.

Odgovor 1. Po izjavi g. Trinka so se poizkusi dobro obnesli. Urednik ni bil navzočen in ne more izreči svoje scdbe. Če bi bilo na tem sistemu kaj posebnega, praktičnega, bi se bil že davno uveljavil kakor vsako res dobro čebelarško orodje.

V drugi letošnji številki piše dunajski čebelarški časopis »Bienen-Vater« o tem točilu tole: Taki stroji so bili pred 30 leti v Evropi in Ameriki razširjeni, pa so jih kmalu opustili. Sedaj poizkušata čebelarja brata Hodgson v Ontariji svojo srečo z vertikalnim točilom za 24 satov. Stroj goni električni tok. Ali se bo tako točilo v čebelarstvu veleobratu obneslo?

Brata Hodgson pripadeta k najnaprednejšim čebelarjem svoje dežele. To dokazuje njun stroj za odkrivanje medenih satov, ki je urejen za električni pogon. Sat se potisne s konca med dve ščeti iz žice, ki se sučeta obratno in napravita 1000 obratov na minuto ter posnemata pokrovce na obeh straneh sata enakomerno.

Ko je »Čebelarjev« urednik bral to ameriško vest, je globoko vzdihnil...

Vprašanje. Letos sem namenjen preseliti čebele iz kranjčev v A.-Ž. panje. Mislim to napraviti takole: Zgodaj spomladi, kadar bo nekoliko paše, nameravam čebele pregnati v prazen zaboj. Nato bom vdela satje z zalego vred v satnike. Če bo hladno vreme, mislim to delo opraviti v zakurjeni sobi. V vsak A.-Ž. panj mislim preseliti po dve družini, eno v medišče, drugo v plodišče, da bo vsaka zase. Panj bom postavil tam, kjer so stali prej kranjčji. Kake tri tedne pred glavno pašo bom družini združil. Matico bom vzel družini v medišču. Potem mislim, da bodo čebele dobro pripravljene za prvo glavno pašo. Ali je velika nevarnost, da se prehladi zalega pri tem delu? Koliko stopinj toplote mora biti v sobi, kjer nameravam prestavljati? Ali se zalega lahko prehladi že med tem, ko bom preganjal čebele, če ne bo dovolj toplo? Ali smem med

vdelano satje dati satnike s satnicami, da bodo čebele satje lepše nadaljevale?

Odgovor 2. Preselite tako, kakor pišete. Ako je na planem le 15° toplote, se ni bati, da bi se čebele prehladile, če boste delo urno napravili. Sicer pa — zakaj ne bi vdelaivali satja v sobi, če boste čebele poprej pregnali? Tudi v sobi je dovolj 15° toplote, če je je pa več — tem boljše. Satnic ne smete dati med sate z zalego, ker je čebele ne bodo mogle obsedati. Denite jih ob kraj zalege. Pišete, da so kranjčji bolj slabi. Opozarjam Vas, da dobite iz dveh dobrih kranjčjev ko maj 7–8 celih A.-Ž. satov zalege in satja.

Dopisi

Iz Radeč pri Zidanem mostu. V 2. letošnji številki našega glasila se je zglašil in odzval moji prošnji v zadnji številki lanskega letnika g. Anton Ogrinc iz Lužarjev pri Vel. Laščah, ki je že opazoval in celo na dveh krajih videl gnezdito opisano ptico čebelarja. Ob koncu svojega dopisa obeta g. Ogrinc, da bo letos izkušal dobiti tako ptico in da mi jo pošlje. Prav iz srca mu bom hvaležen, če v resnici zaloti pravega čebelarja ter ga ujame ali ustrelji, ker bo s tem mnogo pripomožel prirodopisni vedi vobče, kajti do sedaj ni še znano, da bi te ptice pri nas celo gnezdile. G. Ogrinca bi le prosil, naj ne pošilja ptice meni, ampak g. uredniku »Slov. Čebelarja« v Ljubljano, ki bo gotovo tako prijazen in jo oddal upravitelstvu prirodopisnega oddelka ljubljanskega muzeja, ozir. jo pošlje takoj na zadnji naslov, ki mu bo rade volje vse stroške povrnili, kajti poleg čebelarjev je v prvi vrsti ta oddelek ljubljanskega muzeja zainteresiran pri tem izrednem, do sedaj neznanem pojavu. Nagačeno tako ptico bo hranil ljubljanski muzej in upravitelstvo bo na etiketi gotovo tudi ovekovečilo ime dotičnega čebelarja, ki je to škodljivko zalotil in muzeju podaril.

Lani so čebelarje, ki so se pojavili majnika meseca na Vrhovem pri Radečah, gotovo opazili tudi drugi čebelarji, bodisi na Dolenjskem, bodisi v južnih delih bivše Štajerske, a vzrok temu, da se nihče teh ni odzval moji prošnji, bo, ker niso dotičnega članka brali.

Mnogo naših čebelarjev je neorganiziranih in sploh ne berejo »Slov. Čebelarja«. Kako drugače je pač to pri drugih narodih! Da smo mogli pač slovenski čebelarji tako zaostati! Treba bo še mnogo podrobnega dela od čebelnjaka do čebelnjaka pri čebelarjih, da se bodo zdramili iz večstoletnega spanja in se po na-

šem strokovnem glasilu seznanili z današnjim razvojem te panoge kmetijstva.

V Radečah smo pravkar ustanovili čebelarško podružnico za tukajšnji okoliš in se združili čebelarji k skupnemu delu. Pričetek je storjen, upajmo, da trud ne bo prazen in da bo rodil zaželeni uspeh. — Jos. Armič, šolski upravitelj.

Iz žabnice pri Skofji Loki. Na občnih zborih so čebelarji že večkrat obravnavali o dovažanju čebel v ajdovo pašo. Lansko leto je začel pisati o tem tudi »Slov. Čebelar«. Najprej je objavil sklep čebelarske podružnice za ljubljansko okolico, kako naj bi za bodoče porazdeljevali čebele na primerno oddaljena pasišča. To se pa pozneje ni izvedlo. V zadnji številki leta 1924 piše čebelarski strokovnjak g. Jurančič tudi o tej zadevi. Iz lastne izkušnje dokazuje, da je škodljivo imeti v majhnem okolišu preveč panjev. Nasvetuje tudi čebelarjem več čebelarske vzajemnosti in obzirnosti. Ker se pa bojim, da stvar do poletja zopet zaspi, naj napišem tudi jaz nekaj vrstic o tem, opogumljen še po članku gosp. A. Bukovca v Kmetijskem koledarju za l. 1925., ki tudi opozarja, da popolnoma zadostuje 100 močnih panjev za okoliš 2 km.

V kraju, kjer čebelarim, je tudi več drugih čebelarjev. Vsi smo v okolišu 1 km in imamo ob ajdi nad 200 panjev s premičnim delom manjše mere; nekaj je tudi A.-Ž. panjev. Paša je tu srednje dobra. Do črešnje ne dobe drugega kakor malo obnožine, pozneje še kako malenkost na drevju in na repi. Tedaj šele začenjajo zastavljati za roje. Okoli 20. maja, ko začno cvesti travniki, je paše dovolj; tedaj začno tudi rojiti. To traja do 20. junija. Po kresu usahnejo vsi medeni viri. Le v izrednih slučajih se prigodi, da dobe čebele še kaj malega na pravem kostanju, ki pa je zelo oddaljen. Konec julija meseca začne cvesti otava. Tedaj dobe močni panji ob ugodnem vremenu zopet za sproti. Vse upe pa stavimo v ajdo. Toda kljub temu, da je domačih čebel zadosti, tišče k nam še tuji čebelarji. Vsi domači čebelarji smo proti temu, le eden, ki ga po svoji strokovni izobrazbi ne smemo imenovati čebelarja, je toliko brezobziren, da kljub prijaznim prošnjam sosedov sprejema v svoj čebelnjak kolikor mogoče mnogo tujih čebel. Preteklo poletje jih je sprejel do 250 panjev.

Domačih panjev je bilo lansko leto nad 200, tujah pa 250, potem lahko vsakdo ve, da je tolikšno število preveč za naš mali okoliš. Ne le, da domače čebele premalo naberejo, tudi velikansko ropanje provzročajo tuje, ki traja, dokler jih ne odpeljejo. Napadene domače čebele ne morejo na pašo, ker se morajo bra-

niti, v boju za obstanek jih pa tudi mnogo porije. Pogostoma jim moramo že dopoldne ob najboljši paši žrela zoževati. Dostikrat pa tudi to ne zadostuje, ampak moramo celo z vejami zakriti čebelnjake. Dokaz, da provzročajo tuje čebele ropanje, je to, ker imamo prej celo leto mir pred ropanci. Ko so pa tuje tu, se pa prične ropanje takoj.

L. 1920 je prinesel »Čebelar« v 1. številki načrt čebelarskega zakona. V oddelku C določata §§ 7. in 8. razmerje med domačimi čebelarji in tistimi, ki jih uvažajo na pašo. Po tem načrtu smo upali, da pride tudi pri čebelarstvu do reda. Preteklo leto sem pa zvedel, da so ravno ta dva paragrafa črtali pri obravnavi tega zakona na izrednem občnem zboru dne 25. marca 1924. l., tega pa »Čebelar« ni objavil.

Želim, naj odločilne osebe o tem še razmišljajo, preden bo zakon potrjen. Pozivam tudi čebelarske podružnice, naj priobčujejo v našem listu svoje misli o tej zadevi. To je čebelarska podružnica v Borovnici že storila. Tudi tujim čebelarjem privoščimo med; postavijo naj čebele tja, kjer ne bodo škodovali domačim čebelarjem, saj je še takih krajev.

Iz Ljubljane. Čebele so prezimile prav dobro. Mrtvic je malo, poraba zaloge normalna. Trebile so se s težavo, ker so prezimovale na jelovem medu. Mnogo mlajših čebel je bilo tako natrpanih s trebežem, da niso mogle v zrak in so popadale na tla pred čebelnjakom. Ta pojav sem opazoval še vsako pomlad, kadar so prezimovale na gostem medu. O kaki griži letos ni sledu, ker so se med zimo nekoliko po malem trebile.

Včeraj, dne 15. februarja, so po malem nosile obnožino. Le žal, da je hud veter ž njimi sejal kar na debelo. Povsod po tleh je ležala otrpla žival. Pač žalostna slika za čebelarjevo oko!

Ur.

Iz Gjulavesi v Slavoniji. Zima pri nas v Slavoniji je bila dosedaj precej mehka. Čebelice so izletavale 3., 4., 5., 9., 13. in 28. januarja. 31. januarja so prinašale tudi že obnožino. Temu sem se seveda čudil. Kako bi se tudi ne, če zadnji dan januarja donajajo obnožino? Da, ali daleč je še april, da se ne bi izpremenil v januarij!

Miha Golič.

Iz Špitaliča. Ker vem, da bo čebelarje zanimalo, sporočam, da so moje čebele dne 5. in 6. februarja prav pridno nosile obnožino. Južni obronki Konjiške gore so polni trobentic. Kaj naj si obetamo letos? V moji bližini znatno umirajo čebele. Premalo imajo hrane. Neki čebelar jih je prezimil 17; danes mi je pravil, da jih ima še pet.

Al. Bercé.

Drobiž

A tako! »Schweizerische Bztg« prinaša tole šaljivko: Mali Nacek prinese k branjevcu velik lonec in prosi, da ga napolni z medom. Branjevec nalije prav previdno slaščice v posodo ter jo skrbno pokrije s papirjem in poveže. Nacek zgrabi lonec in se hoče posloviti. »He, fant, počakaj. Kje imaš pa denar?« Nacek obstane kakor pribit, gleda branjevca pogumno in reče: »Na dnu lonca je, so mati dejali!«

Ur.

Nosema, ta najnevarnejša čebelina kužna bolezen, gospodari po vsej osrednji Evropi strahotno. Pri nas je ni še, ali vsaj mislimo, da je ni. Če se pojavi, ali bomo pripravljeni zanjo? Za take prilike bi morali imeti izdelane natančne načrte, da bi vedeli, kaj nam je storiti. Naše podružnice naj se za to reč zanimajo, da ne bomo presenečeni.

Ur.

Cena medu je neizpremenjena. Zaloge so jako pošle. V Ljubljani primanjkuje finega cvetličnega medu. Ponudite ga društvu, da lahko z naslovi postrežemo. Navedite ceno za kup na debelo. Pri določitvi cene upoštevajte, da fin med v Ljubljani stane na drobno 25—30 Din in da ne bo kupcev, če boste zahtevali previsoke cene. Je že tako!

Ur.

Čebelarstvo z laškimi čebelami si je uredil nekdo tam doli na Dolenjskem v bližini Velike Loke. Kakor čujemo, ima že tri panje takih čebel.

Niti enemu kmetskemu čebelarju ni še prišlo na misel, da bi zavrgel domačo čebelo, ker ve, da je najboljša. Pričakovali bi torej od študiranih ljudi toliko obzirnosti do domačih čebelarjev, da bi ne kvarili domače pasme s tujimi čebelami. Toda baš študirani ljudje so bili vselej tisti, ki so zanesli v naše kraje laške čebele.

Za sedaj zamolčimo ime tega gospoda in ne omenjamo kraja, kjer čebelarji, ker se nadejamo, da končno sam uvidi, da je treba ohraniti našo pasmo čisto in da je pametnejše, če uniči sam laške čebele, da ne napravijo škode.

Če ta opomin ne bo zalegel, društvo že najde pota in sredstev, da bo ta gospod naglo, pa prav naglo opustil laške čebele, ki so bile baje v Jugoslavijo vtihotapljene.

Ur.

Najboljše »zdravilo« za grizave čebele je, če jim damo takoj po prvem trebežu pol litra tople sladkorne raztopine, mešane z medom. Tekočina naj bo redka. Vse močno ponesnažene sate moramo zamenjati s snažnimi, suhimi. Če je notranjščina panja jako s

trebežem ponesnažena, zložimo sate s čebelami vred na kozico, potem naglo postržimo nesnago po dnu, umijmo ponesnažene stene z vročo vodo, ki smo ji pridejali nekoliko sode, ter posušimo les s suho cunjjo. Nato postavimo satje nazaj v panj, ki ga moramo potem prav toplo odeti.

Dobro je, če odenemo čebele med tem, ko so na kozici, z lahkim volnenim prtom, da so na gorkem.

Če je panj čez zimo izgubil posebno mnogo živali, se nikdar več ne opomore in je boljše, da ga združimo s kakim drugim slabičem, ki ima dobro matico, eno pa prodamo.

Kakšne uspehe ste dosegli z deteljo-Hubam? Nekateri naši člani so lani kupili od društva seme te detelje. Doslej ni še nihče poročal, kako se je sponesla. Poročajte vendar, da bomo vsaj vedeli, pri čem smo, in, če treba, svarili čebelarje, naj je ne sejejo. Molk je vsekakor sumljiv. Če bi bilo na detelji kaj, bi jo naši čebelarji že davno hvalili na vse pretege.

Ur.

Vsak čebelar naj ima svoj čebelarski časopis in naj ga ne posoja, da se mu ne pripeti to, kar se je pripetilo tistemu Amerikancu, ki o njem pripoveduje ameriški čebelarski list »The American Bee Journal«. Dotični čebelar je bil preskop, da bi si bil naročil čebelarski list. Zato je poslal sinčka k sosedu po list naposodo. Deček steče pa se spotakne ob panj čebel. V 10 minutah je imel vso glavo zateklo in debelo kakor buča ter polno žel. Deček je kričal na vse grlo. Oče mu je hitel na pomoč, ker pa ni pazil, se je zaletel v mejo iz bodičaste žice in jo je pretrgal ter raztrgal hlače. Krava je zapazila odprtino v meji ter ušla na njivo, kjer je rasla mlada koruza. Ker se je prenajedla, je poginila. Čebelarjeva žena, ki je slišala vpitje, je stekla na kraj nesreče, prej pa je položila v košaro veliko posodo, polno sladke smetane. Tam so bile mlade mačke, ki so zlezle v skledo in utionile. V naglici je žena izgubila umetno zobovje. Doma je pustila brez nadzorstva majhnega otročička, ki je začel brodit po razliti smetani, potem pa pridrsal v sobo ter pokvaril lepo preprogo. Vsa razburjena je končno hitela še starejša hči s svojim možem na kraj nesreče. To priliko je porabil kuža Hovhov in prepodil enajst kokoši iz gnezd, kjer so valile jajca. Iz hleva so ušla teleta in zgrizla štiri lepe srajce, ki so se na dvorišču sušile.

Vsak čebelar naj ima torej svoj čebelarski list!

Čebelarji, zapomnite si to lepo in ganljivo zgodbo, čeprav je — ameriška!

P. A.

leznino, cenejša nego rešetka, ki je vestno in gladko obrušena. Kadar je bil blagovni oddelek ob čebelarški dobi v zadregi zaradi pomanjkanja rešetk, ker mu je boljša rešetka pošla, si je moral spričo počasnosti carinarnic začasno pomagati s slabo pri tukajšnjih trgovcih kupljeno rešetko. Sicer pa je razpečaval le brušeno rešetko, katero pa so čebelarji večkrat odklanjali, češ, da je predraga.

Na podlagi tega poročila je sklenilo načelstvo, da se takoj dogovori z neko večjo tovarno v Sloveniji, ki je zagotovila, da bo dobavljala pravilno obrušeno in močno rešetko po nižjih cenah, nego jo je mogoče nabavljati v Nemčiji, ki zaračunava izvozno blago v zlatih markah po visokem tečaju. Močna in težja rešetka ima tudi to prednost, da se v panjih vsled znanih vplivov ne krivi in da se dado posamezne odprtine bolje izpiliti in za prehod čebel ugodneje zaokrožiti. Take rešetke bodo v bodoče izdelovali doma v Sloveniji pod nadzorstvom odbora samega.

Prav tako je sklenilo načelstvo, da bo v bodoče naročalo v isti tovarni tudi vse druge železne dele za panje, ker se je tvrdka zavezala, da bo večja naročila slehernih potrebščin dobavljala po mnogo ugodnejših cenah, nego jih je bilo blagovnemu oddelku mogoče dobivati doslej od posameznih manjših dobaviteljev. Cenik blagovnega oddelka v tej številki kaže, da ina blagovni oddelek že sedaj v mnogih ozirih ugodnejše trgovske zveze.

Prav posebna pridobitev blagovnega oddelka je pa novo točilo s posebno praktičnim in lahkim pogonom, ki ga je oskrbel oddelek pri neki domači tovarni. Sliko tega točila in natančnejši opis objavimo v prihodnji številki.

Kupim od 2 kg naprej težke roje do konca meseca majnika t. l. Cenjene ponudbe na Ivan Zupanc, posestnik, Sv. Jurij ob juž. železnici.

Prodaj med, trčan, garantiran pitanec, temni Din 25, svetli Din 28, od 50 kg naprej franko kolodvor. Posoda se vrne. Za večje množine primeren popust. Janez Meglen, Potiskavec št. 3., p. Struge na Dolenjskem.

Prodaj 30 čebelnih panjev polovičarjev na 9 okvirjev in 10 eksportnih panjev na 7 okvirjev. Cena po dogovoru. — Josip Mrak, Vič 21.

Prodaj čebeljak s 43 praznimi kranjčiči. Cena po dogovoru. — Marija Pogačar, Radomlje pri Kamniku.

Ivan Turk v Ložu **proda več Dzirzonovih** panjev čebel ter tudi **štiri Žnideršičeve.**

Imam naprodaj 30—35 kranjčičev normalne mere, z mladimi maticami. — Cena po dogovoru. Ivan Soklič, p. Dob — Krtina.

Nove cene blagovnega oddelka:

P r e d m e t	C e n a	
	Din	p
Kovinski deli za A.-Ž. panj:		
a) 6 finih palic 40 cm po Din 1·25	7	50
b) 2 nosilca za matično rešetko po Din 1·40	2	80
c) 2 tečaja za vratca po Din 1·75	3	50
d) 4 tečaji za brade po Din —·50	2	—
e) 2 mreži za okenca po Din 4·50	9	—
f) 4 zapahi za okenca po Din —·75	3	—
g) 2 zaporici za zaklopnico po Din —·25	—	50
h) ¼ kg kvačic	5	—
i) 1 kljukica za vratica	—	50
j) rešetka za 1 panj lažje vrste, nebrušena	12	—
Cela garnitura velja	54	80
<p>Mesto kvačic se uporabljajo tudi zelo močna pločevinasta razstojišča, ki so prav priporočljiva in imajo tudi to prednost, da panj vežejo; cena po Din 1·40; za 1 panj je potrebno 8 razstojišč.</p> <p>Priporočljivejša je tudi brušena rešetka, težje vrste, ki velja za 1 panj (nemškega fabrikata) Din 18—, domačega fabrikata Din 14—.</p> <p>Točilo za med najnovejšega sistema s posebno lahkim in praktičnim gonilom, kolesje je zaprto v okrilju in se sproti samo ob sebi maže. Točilo se v svrhu snaženja v trenutku razdere in prav tako hitro zopet sestavi. Deli gonila so iz bron, koš iz najfinejše bele pločevine. Odtočna štula, ki hermetično zapre, je tudi iz bron in poniklana. Cena Din 1000—, z bronastim okriljem Din 1100—.</p>		
Kapa, čebelarska, s tkanino	45	—
Mreža, žična, za okenca, pocinkana, kvadratni meter	46	—
Nož za izpodrezavanje satja	10	—
Posode za med, pločevinaste, à 4 kg	16	—
Iste za 55 kg, zelo močna pločevina	200	—
Iste (leseni sodi) za 50 kg	50	—
Rešetka, matična, močna (nemškega fabrikata) za m²	180	—
Rešetka, matična, šibkejša, nebrušena, za m²	100	—
Satnice, 39×23 cm, kilogram	70	—
Žica v klopčiču, dkg	—	50

Domači vrt.

Praktičen navod, kako ga uredimo, obdelujemo in krasimo.

Priredil M. Humek.

Cena Din 48—, vezano Din 60—.

Kdor hoče obdelovati svoj vrt tako, da mu bo prinašal največ dobička, naj si to knjigo omisli. Preizkušeni nasveti te knjige mu bodo majhni izdatek za njo stotero nadomestili. Knjiga je bogato ilustrirana in obsega 69 podob v besedilu in 2 barvni tabeli. — Knjiga se naroča v

Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.